

Anul 63

Seria II-a

Nr. 719

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri

4 octombrie 1961

8 pagini

15 bani

Un grup de vizitatori din țara noastră în Piața Palatului de Iarnă din Leningrad.
Foto: LICA IOSIF

In orice rînd...

de SERGHEI BARENȚ

Da.

Comunismul nu-i de loc departe!
Parcă-l auzi

bătînd ușor în geam
și-i deslușești zidirea
ca-ntr-o carte,
în orice rînd al Marelui Program!

Tot ce citești —

nu-s vise juvenile.
La milimetru totu-i cumpănit.
În față ai
oglinda unor zile
ce însuși tu
le vei fi făurit!

Chiar dacă-i greu urcușul
cileodată,

vei birui
în zbor spre-acel liman.

Mereu Partidul
calea ți-o arată
și-ți dă mereu
putere de titan!

În romînește de
M. DJENTEMIROV

În curînd începe în întreaga țară desfășurarea manifestărilor din cadrul „Lunii prieteniei romino-sovietice”. E o tradiție scumpă inimii noastre prin conținutul și semnificația ei profundă. Sentimentul de prietenie care leagă popoarele romîn și sovietic e vechi și durabil. El are rădăcini în trecutul istoric. Scurgerea timpului i-a verificat îndeajuns trăinicia. În timpul guvernării burghezo-moșierești, cei mai buni fii ai poporului, comuniștii, s-au ridicat cu țările și cutezanță în apărarea prieteniei dintre popoarele noastre. Rostirea adevărului despre Uniunea Sovietică se plătea atunci cu ani grei de temniță și chiar cu viața. Ei au sfidat primejdiile, chemînd poporul la luptă pentru răspîndirea și în țara noastră a ideilor care au pregătît izbînda Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Adevărul acesta luminos și mare despre Uniunea Sovietică îl cunoaștem bine de 17 ani. Țara noastră a devenit în acest timp de nerecunoscut. Sub conducerea partidului, poporul muncitor stăpîn pe soarta sa a pus în valoare nesfîrșitele bogății ale patriei, i-a sporit frumusețile. Privească oricine în jur. Tot ce vede sînt paginile unei noi și voluminoase istorii, cum nu s-a mai scris vreodată în întreaga noastră existență. De izbînzile noastre se leagă ca un simbol nepieritor prietenia romino-sovietică. Nu există colț în această țară, de la marile combinate metalurgice și siderurgice din Reșița și Hunedoara, pînă la industriile chimice de pe valea Trotușului și fabrica de antibiotice

din Iași, în care să nu fie prezent ajutorul sovietic.

În opera de construcție socialistă, colaborarea frățească cu Uniunea Sovietică, dusă în spiritul egalității și respectului reciproc, a însemnat o contribuție de seamă la progresul pe care l-am realizat în știință și tehnică, în organizarea economiei, în cultură și artă.

Ajutorul sovietic e un factor hotărîtor pentru traducerea în viață a prevederilor cuprinse în Directivele celui de al treilea Congres al partidului privind planul de șase ani de dezvoltare economică a țării. Un

de prietenie în U.R.S.S. a delegației de partid și guvernamentale a țării noastre, condusă de tovarășul Gheorghiu-Dej, și convorbirile purtate cu conducătorii partidului și guvernului sovietic. Peste tot, din Leningrad — leagăn al Marii Revoluții Socialiste din Octombrie — pînă în Tbilisi, solii poporului romîn s-au bucurat de cea mai caldă primire.

Convorbirile care au avut loc cu acest prilej au relevat deplina unitate de vederi dintre conducătorii celor două state precum și grija comună de a asigura țărilor noastre, tuturor țărilor socialiste, liniștea și securitatea

este deopotrivă o sărbătoare a poporului romîn și sovietic. În Uniunea Sovietică ea este întîmpinată în fiecare an cu dragoste și interes. Prin grija Asociației de prietenie sovieto-romînă, în Uniunea Sovietică se organizează în acest timp manifestări menite să facă cunoscute oamenilor muncii sovietici succesele și realizările poporului frate romîn.

În decursul acestei luni oamenii muncii din țara noastră se vor apleca cu atenție crescînd asupra experienței poporului sovietic, intensificînd studiul și aplicarea ei în toate domeniile, de la producția industrială pînă la știință și artă. La Casele prieteniei romino-sovietice, la cluburi, case de cultură, cămine culturale vor avea loc conferințe și simpozioane pe teme ca: „Manifestul comunist al epocii contemporane”, „U. R. S. S. construiește comunismul — viitorul luminos al întregii omeniri”, „Pace, muncă, egalitate, libertate, fericire”, „Totul pentru om” etc. Vor fi, de asemenea, seri culturale, recenzii, concursuri, serbări, șezători, prezentări de filme și teatru sovietic, cicluri de conferințe pe teme științifice etc. Oameni ai muncii care au vizitat Uniunea Sovietică vor împărtăși, în cadrul unor manifestări organizate, din impresiile lor.

„Luna prieteniei romino-sovietice” va însemna astfel și în acest an un prilej puternic pentru lărgirea și cimentarea mai departe a legăturilor de prietenie dintre poporul romîn și poporul sovietic, prietenie veșnică și de neclintit.

LUNA MARIII PRIETENII

de C. PARASCHIVESCU BALĂCEANU

președinte al Consiliului regional A.R.L.U.S. — București, membru în Consiliul General A.R.L.U.S.

exemplu concludent îl constituie viitorul combinat siderurgic de la Galați, care va fi ridicat cu ajutorul multilateral al Uniunii Sovietice. Prietenia romino-sovietică rodește și pe planul științei, artei, literaturii. Schimbul de delegații culturale și turnee artistice, de expoziții, informații științifice și de turiști între cele două țări, a devenit de mulți ani tradițional. Parte integrantă a relațiilor frățești care leagă toate țările socialiste, prietenia romino-sovietică este ilustrarea vie a mărețelor idei leniniste despre internaționalismul proletar, idei care animă popoarele noastre.

O pagină marcantă în istoria acestor relații o constituie recenta vizită

de care au nevoie pentru construcția lor pașnică. Puterea noastră, a lagărului socialist, e atît de mare încît înfăptuirea politicii sale de pace nu va putea fi înfrîntă de nici un fel de încercări de intimidare sau mașinații ale cercurilor imperialiste.

Întreg poporul nostru urmărește azi cu admirație izbînzile epocale ale poporului sovietic în construcția desfășurată a comunismului. Programul P.C.U.S. pe care oamenii muncii din țara noastră l-au salutat cu entuziasm, ne oferă de pe acum imaginea concretă a propriului nostru viitor luminos.

„Luna prieteniei romino-sovietice”

Orchestra populară a Casei raionale de cultură din Slobozia, regiunea București, laureată a celui de al VI-lea concurs.

Căminul cultural din comuna Grădinar, raionul Videle, regiunea București.

Aproape de ora 9 dimineața cele două camioane au oprit în fața căminului cultural din Sacu. Placarda așezată deasupra porții le dădea binețe: „Bine ați venit, oaspeți dragi!”.

Oaspeții erau activiști culturali din aproape toate comunele raionului Caransebeș, la număr 52 de directori de câmine culturale și 39 de bibliotecari. Nici unul nu uitase să-și ia cu el caietul de însemnări. Știau doar cu toții că veniseră aici la un schimb de experiență din care de bună seamă că vor avea multe de învățat.

Panoul așezat în fața căminului a atras din capul locului atenția oaspeților. Ei rețin date în legătură cu programul de activitate zilnică afișat aici.

— Asta zic și eu treabă bună! — exclamă Mihai Crețu, directorul căminului cultural din Rusca Montană. Bogat program: în fiecare zi cel puțin o manifestare culturală.

Pe Ana Dulceanu, directoarea căminului cultural din Găvârani, o interesează îndeosebi conținutul manifestărilor ce au loc la cămin.

— După câte văd — spune ea — atît serile de întrebări și răspunsuri, cît și serile de calcule și celelalte manifestări au la bază teme legate de întărirea continuă a gospodăriei colective din comună.

— Acesta este de fapt și obiectivul nostru principal — explică Grigore Dumitrașcu, directorul căminului cultural din Sacu. — O să vă dați seama de aceasta asistînd la manifestările pe care le-am organizat pentru astăzi.

Oaspeții vor să afle amănunte în legătură cu felul cum au fost pregătite aceste manifestări. Iar tovarășul Dumitrașcu nu se lasă rugat:

— Să vă vorbesc, de pildă, despre munca noastră pentru pregătirea jurnalului vorbit pe tema: „Căile de dezvoltare a gospodăriei agricole colective din comuna noastră”. Trebuie să știți că am hotărît programarea acestui jurnal vorbit acum 10 zile, cu prilejul unei ședințe de lucru. Am avut, așadar, timp de ajuns să punem la punct toate amănuntele de organizare. Un ajutor prețios am primit în această privință din partea președintelui gospodăriei colective, care face parte și din consiliul de conducere al căminului. Acesta, nu numai că ne-a pus la dispoziție date în legătură cu dezvoltarea diverselor ramuri de producție ale gospodăriei colective, dar a și luat cuvîntul în cadrul jurnalului vorbit.

Pentru ca cele expuse în jurnalul vorbit să aibă un caracter cît mai interesant, organizatorii au hotărît să folosească cît mai multe materiale intuitive.

Pentru aceasta ne-au fost de ajutor tovarășii din colectivul nostru de agitație vizuală — explică directorul căminului cultural. El au confecționat patru grafice privind dezvoltarea sectorului zootehnic, veniturile aduse gospodăriei colective de grădina de zarzavat și de livadă, creșterea fondului de bază al gospodăriei și creșterea nivelului de trai al colectivității. Iar rezultatele muncii noastre pentru organizarea acestui jurnal vorbit le veți vedea în curînd. De altfel, iată că oamenii au și început să vină la cămin.

Pe scenă au apărut președintele gospodăriei colective, inginerul agronom și ingenera zootehnicistă din comună. Primul ia cuvîntul președintele gospodăriei. El se apropie de un panou așezat în fața scenei. Sînt trecute aici date în legătură cu recoltele obținute anul acesta în diferite gospodării colective din raion.

— După cum vedeți — spune președintele — noi ne aflăm, în ceea ce privește recolta de grîu, printre gospodăriile fruntașe din raion. Dar aceasta nu înseamnă că am făcut tot ceea ce se putea face. Că se putea dobîndi și mai mult ne-au dovedit-o colectivității din Zăguzeni, care au obținut o recoltă mai

SCHIMB de experiență

mare decît a noastră. Dar despre metodele cu ajutorul cărora prietenii noștri din Zăguzeni au dobîndit mai mult grîu decît noi, o să vă vorbească inginerul agronom.

Vorbînd despre importanța arăturilor de toamnă, despre felul cum trebuie aplicate îngrășămintele, despre pregătirea semînțelor, despre importanța respectării densității optime la semănat, despre lucrările de întreținere și de recoltat, inginerul agronom a insistat asupra felului cum trebuie aplicate toate aceste măsuri agrotehnice la soiul de grîu Concho care se cultivă cu precădere prin partea locului.

A luat apoi cuvîntul ingenera zootehnicistă.

— Trebuie de la început să vă arăt — a spus ea — că în anul acesta ferma de vaci cu lapte a adus gospodăriei un venit de peste 150.000 lei. Iată de ce noi ne gîndim ca în viitor să dăm o și mai mare atenție creșterii vacilor.

Colectivității s-au bucurat cînd au aflat că dintre cele 80 de vaci cu care se va îmbogăți ferma de animale, 50 sînt obținute din prăsilă proprie.

Întreg jurnalul vorbit n-a durat mai mult de trei sferturi de oră. El a oglin-

dit însă, în bună măsură realizările din ultima vreme ale gospodăriei, arătînd în același timp care sînt căile de dezvoltare în viitor.

— Iată într-adevăr o manifestare culturală din care am avut ce învăța! — spunea, ieșînd din sala căminului cultural, Karl Orner, directorul căminului cultural din Sălbăgeul Nou.

— Și nu uita că sîntem abia la început! — îi răspunse Horia Pătrașcu, directorul căminului cultural din Zervești. — Programul mai cuprinde și alte manifestări.

Intr-adevăr, mai erau multe de văzut și de învățat. Oaspeții au urmărit cu mult interes înălînirea colectivității cu cei mai buni crescători de animale, pe tema: „Sporirea fondului de bază al gospodăriei”, au fost de față la desfășurarea unei serii de întrebări și răspunsuri, au vizitat expoziția agricolă organizată la colțul roșu al gospodăriei și au participat la concursul „Ce știm despre gospodăriile colective din raionul nostru?”, au ascultat recenzia romanului „Setea”, după care au asistat la programul prezentat de formațiile artistice ale căminului cultural.

Cu greu s-au despărțit oaspeții de noii lor prieteni. A. Georgescu, directorul căminului cultural din Glimboca, vroia să afle amănunte în legătură cu măsurile de organizare a jurnalului vorbit.

Pe directorul căminului cultural din Zervești îl interesa felul cum se desfășoară agitația vizuală în comuna Sacu.

Directoarea căminului cultural din Căvărani a cules numeroase date în legătură cu felul cum a fost organizată seara de întrebări și răspunsuri.

— Vă invit să veniți o dată și în comuna noastră — a spus el celor de față. — Vă vom prezenta atunci o seară de întrebări și răspunsuri pe o temă care îi interesează îndeosebi pe colectivității noastre: „Cum putem contribui la creșterea valorii zilei-muncă?”.

Claxoanele camioanelor deveneau tot mai insistente.

— Hai, tovarăși, nu mai putem zăbovi! — se auzi la un moment dat, glasul tovarășului Vladimir Vlajier, instructorul metodist al casei raionale de cultură din Caransebeș. — Nu uitați că mai avem de făcut ceva drum pînă acasă.

Și a adăugat:

— De altfel vă mai așteaptă și alte drumuri. De acum înainte vom organiza tot mai des astfel de schimburi de experiență.

T. LUNGU

Un OM prea OCUPAT

Pe tăblița așezată la intrare scrie limpede: „Biblioteca comunală din Ormeniș, raionul Rupea, regiunea Brașov. Orar zilnic: 8—12, 16—20; duminica: 9—13; luni dimineața: închis”.

Pe o masă lungă stau răspîndite dosare formulare, grafice, iar pe scaun, bibliotecarul, completînd de zor niște hîrtii. Se vede cît colo că-i tare ocupat. Și, ca să spun drept, parcă mi-e jenă să-l deranjez. Pînă la urmă îmi iau totuși inima în dinți. Tușesc oleacă, pentru ca să-i atrag atenția.

Bibliotecarul ridică pentru o clipă ochii, mă privește de jos în sus, face „hm” și își viră iar nasul în hîrtii.

Cum țîn neapărat să-i vorbesc, încerc o formulă de salut:

— Noroc și sănătate!

Bibliotecarul îmi-răspunde printr-o zicală:

— Sănătate, că-i mai bună decît toate!

Și iar mă privește de jos în sus și de sus în jos. Și adaugă:

— Dumneata trebuie să fii bolnav. Ai o tușe suspectă. Sînt un junghi în inimă. Mai știi? Poate are dreapta-

te. Și mă gîndesc că am greșit adresa. În loc de bibliotecă am nimerit la dispensar. Dau o fugă pînă afară să mă lămuresc. Dar pe tăbliță scrie limpede: Biblioteca comunală din Ormeniș... etc. Și iar mă întorc.

Aici, bibliotecarul Toma Mihai — căci despre el e vorba — mă supune unui adevărat interogatoriu:

— Nu-i așa că transpiri noaptea? N-ai băgat de seamă, dar așa este. Da, chiar așa. Mai ales cînd te învelești cu plapuma.

— Da, mi se pare că...

transpir oleacă. Biblioteca-rul jubilează:

— Și tușești?... —

— Mai tușesc cîteodată.

— Vezi? Ți-am spus că nu-i de glumă.

— Și ce e de făcut? — îl întreb.

— Trebuie să completezi o fișă.

Aha, fișa de cititor. Să știi, îmi zic, că o să-mi dea după asta o carte despre: „Cum să ne îngrijim sănătatea”.

Iau fișa, o privesc ca prin ceață și... iar nu înțeleg nimic:

— Ce e asta?

— Fișa pe care trebuie s-o completezi pentru ca să închei o asigurare pe viață. Întreb ca de pe altă lume:

— Unde mă alu?

— La bibliotecă!

Mai priad puțin curaj:

— Păi, dacă sînt la bibliotecă, ce-mi văi dumneata cu asigurarea? Și dacă vrei să știi, află că de doi ani am încheiat contract la A.D.A.S.

Bibliotecarul mă privește dezamăgit. Pentru el nu mai prezintă aici un interes.

— Și-n definitiv, ce poți-țesti dumneata?

— Vreau să iau o carte de la bibliotecă.

— Azi nu împrumut cărți. E luni dimineața.

— Atunci, o să vin după-masă.

— După-masă nu se poate. Am niște lucrări urgente, niște situații. Tovarășul Husar, președintele statului, are nevoie miine de ele.

— Atunci vin miine după-masă.

— Miine nu se poate că încerc filmul pe care-l prezint poimîine. Nu știi că sînt și operator cinematografic?

— Poimîine după-masă — încerc timid.

— Poimîine? Nici pome-neală. Poimîine avem și după-masă film.

— Răspoi-mîine? — mai am puterea să bîigui.

— Ocupat! Sînt chemat la stat de tovarășul președinte. După aia am o învoire de două zile așa că...

Pînă la urmă am aflat că, deși avea o purtare atît de ciudată, bibliotecarul din Ormeniș ședea totuși bine cu planul. L-a realizat sută la sută. Ia A.D.A.S.

În schimb în bibliotecă lucrurile erau cam așa: din 850 de cititori planificați pe 1961, au fost înregistrați pe întreg trimestrul I — 291 cititori. În majoritate copii de școală.

La Ormeniș, tovarășul Husar, președintele statului, e mulțumit de bibliotecar.

Iar el, Toma Mihai, e mulțumit... înîndcă președintele e mulțumit de el.

Ceea ce nu putem afirma despre cititori, care așteaptă ca bibliotecarul să reîntre cît mai grabnic în atribuțiile sale.

TRAIAN LALESCU

LA CUMETRIE

Căi, lustruiți ca de paradă, băteau în trap mărunț asfaltul încă jilav pe alocuri. Gălăgia din căruță se mai potolise. Flăcăii, îmbrăcați în haine de sărbătoare și înghesuiți ca ciorchinii, își aprinseseră câte-o țigară și acum discutau de zor. Nițu Stoian, cel care mîna căii, fluiera ca un aer absent. El era singurul care nu fuma.

— Mă, eu dacă nu măninc la nunta asta un pui tăvălit prin mușei, îi zic ceva de dulce și mirelui și miresei — făcu Vasile Dimache, unul cu ochii negri și cu sprâncele imbiniate, cel mai înalt dintre toți. Nițu Stoian strimbă din nas.

— Usturoi? Ce gusturi și pe tine! Cum să mai dansezi cu o fată? Ori să stai de vorbă cu ea?

— Ia te uită la el! Cum adică, de aia mă duc eu la nuntă, să nu măninc pui cu mușei? Nici nu mă gîndesc. Și-apoi, după ce mai torn peste el o jumătate de vin, s-a dus și mama mirosului.

— Să fim bine înțeleși, nimeni nu se atinge de vin sau de țuică înainte să se pună masa. Și chiar la masă nimeni să nu întreacă măsura, că-i la mama naibii — zise Nițu Stoian trăgînd cu coada ochiului la Dimache.

Nici unul dintre flăcăi nu protestă. Îi iubeau și-l prețuiau pe Nițu pentru că era băiat inimos și harnic, și nu se afla fecior prin împrejurimi să-l întreacă la joc. Cînd a înfiripat echipa de jocuri a gospodăriei colective, nimeni n-ar fi bănuț că aceasta va ajunge prima pe regiune. Singurii cu care Nițu a cam avut de furcă au fost Dimache și Neagu. Celor doi flăcăi le cam placea vinul și cu greu i-a putut strunți. Dar după ce a fost ales secretar al organizației de bază U.T.M., Nițu s-a gîndit să-i dea lui Dimache o sarcină: l-a propus secretar al colectivului de creație al brigăzii artistice. De atunci, Dimache pare un cal nărăvaș bine pus în frîn. Se ține însă de treabă. Și prietenul lui Dimache, Neagu, s-a dat pe brazdă, numai că din cînd în cînd își mai dă în pete. După ce se trezește însă din cite-un chef, umblă cu privirea în pămînt și un timp nu se pomenește flăcău mai harnic. I-a mers însă buhul că-i bețiv și fetele se cam păzesc de el și-l ocolesc. Atunci Neagu fierbe și joacă de sfîrșite pămîntul sub el. Acum, stătea cuminte pe-un colț de scîndură acoperită cu macot înflorat și-și privea cizmele lustruite ogîndă. Pînă la Luncați, la colectiva unde avea loc nunta, erau 8 kilometri. Fuseseră invitați de către mire, care era tractorist și cap de brigă în echipa de jocuri a S.M.T.-ului.

Băieții hotărîseră să fie acolo înainte să se pună masa și să încropească în cinstea mirelui un program de jocuri cum știa ei. Așa că se grăbeau.

Hai măi Nițule, mai îndeamnă adormiții aștia de cai că întirziem — sili Vasile Dimache.

Știchiuiți pe crupele lor grase, caii se smuciră și trapul mărunț și făcînt se schimbă repede în trap întins. Deodată, Ilie Neagu, cu mîna streșină la ochi, strigă:

— Ia priviți mă, colo, către Boldești, ce lac se vede?

Nu e lac mă, e Viorica lui Ciolac, a venit cu pinza la ghilit și-a întins-o la soare — îl împunse Dimache, dar fără nici un haz. Nimeni nu rîdea, toți priveau în zare să vadă ce-i acolo. Se duminiră abia cînd ajunseră în dreptul lacului ce se întindea pe vreo 5-6 hectare.

Plouase toată noaptea ploaie nestăvilită și cum scurgerea de sub șosea se infundase, drumul apei către albia Moldovei era închis.

Măi, măi, ce prăpăd pe bietul porumb! — exclamă Nițu Stoian.

Nu-i al întovărășiților din Cosmești? Aici ara astă primăvară un prieten al meu de la S.M.T. Pașcani — zise Dimache săvind din căruță ca să-și mai dezmoștească picioarele.

Soarele urcat în cumpăna cerului dogorea tot mai tare. Căii asudați suflau ca niște foale.

Nițu Stoian încercă adîncimea apei strînsă în șanț, cu coada biciului. Trecea de un metru! Pe luciul apei turburi pluteau mustați verzi de știuleți, împinzite ca mătasea broaștei.

Aici ar fi pagubă de peste un vagon de boabe, dacă ar mai bălți apa — zise Stoian scuturînd coada biciului de noroiul ce se lipise pe ea.

Cu ce dracu s-o fi infundat scurgerea de sub șosea? — se miră Ilie Neagu.

Cu ml, cu ce vrei să se infunde. Și-acum, hai-deți sus în căruță că-i zece și jumătate și pînă la Luncați mai avem de furcă — îi grăbi Vasile Dimache.

Și cu porumbul ce facem? — întrebă Nițu. — Ar trebui să încercăm să-i dăm drumul apei.

Ce facee? Să dăm drumul apei? Cu ce, cu

coada biciului? Tu crezi că atîta apă s-a proptit într-un pumn de nămol? Aici e muncă, nu glumă și fără sape și hîrlețe nu faci nimic. Mai bine hai că-i țirziu și ne leagă mirele lingurile de gît — stăruia Dimache.

— Ai dreptate, măi Vasile, cum naiba să răzbești pe sub șosea? Aici nu-i glumă — se băgă în vorbă și Neagu. — Încercăm marea cu degetul, măi Nițule. Hai că-i țirziu și mi-i o foame de lup.

Nițu Stoian tăcea, într-un țirziu se întoarse către Mitică Sirbu și zise:

Tu, ca orezar și specialist în irigații, ce părere ai?

Ce părere să am? Că e lată — se burzului Sirbu.

Ce-ar fi dacă te-ai dezbrăca și-ai vedea cu

.....

poezie DE I. TERBESCU

ce-i infundată scurgerea? Cîne altul se pricepe mai bine ca tine? Hai, că te-ajut și eu.

Cînd Sirbu și Nițu începură să se dezbrace, Vasile Dimache izbucni furios:

Mă, voi ați înnebunit? Ce, am plecat după potcoave de cai morți, ori am plecat la nuntă?

Și cine te oprește să te duci la nuntă? — l-o întoarse Nițu potolît.

Vasile Dimache nu-i răspunse, ci căută cu privirea să vadă cine-l aprobă.

Așa-i mă, ce v-a apucat? Mai bine telefonăm de la Luncați la Cosmești — își dete cu părerea Ilie Neagu.

Nimeni nu zise nimic.

Care mergi cu mine mă, că n-am poftă să mă bălăcesc în nămolul ăsta. Mă duc pe jos. Care mergi? — mai zise Dimache și porni încet, cu mîinile la spate, fără să se mai uite în urmă.

Ilie Neagu și încă doi flăcăi se luară după el.

Mitică Sirbu, gol pușcă, se lăsă în apa turbure care ajunseseră aproape de nivelul șoselei. Călcînd cu picioarele prin mîlul iziț de ape, căruța scurgerea nămolită. De pe marginea șoselei, Nițu Stoian și cu unul Ionică Opriș răscoleau nămolul cu oîștea pe care o scoseseră de la căruță, dar fără nici un folos. Necăjit că nu-i dau de rost, Nițu intră în apă și el.

După ce merse hotărît o bucată de drum, Vasile

Dimache se opri. Își puse mîinile în solduri și aruncă o privire în urmă.

— Acum... îmi pare rău — zise el.

— Ba puteam foarte bine să-i anunțăm la telefon, ce dacă se făcea toată treaba peste două, trei ore!

Cel care vorbise era Neagu.

— Ești prost! — bombăni Dimache. — Îmi pare rău nu de ce te gîndești tu... Mă roade sărăcia asta de pantof!

Făcu cîțiva pași schiopătînd ușor și cîtă spre ceilalți nenorociți: „Vedeți?”

Nu spuneai tu că îți vin ca turnați?

Ce vrei, se mai înșeală omul. Tot mai bine era cu căruța. Îmi vine să mor de ciudă.

Ba să fi rămas acolo, să ne bălăcim ca porcii! Și cu hainele, cu cămășile, ce făceam? Prima ființă e la mama dracului.

Îi dai zor cu hainele — i-o tăie Dimache. — Parcă pe mine m-a făcut costumul ăsta. Eu l-am făcut, pe el! Vorba e că mă roade pantoful și că am pornit la drum cu toții, împreună. Ar trebui să le fie rușine.

Păi n-ai spus tu să mergem?

Da, dar eu nu sînt ca Nițu, căpățînos. Vezi, îmi pare rău că ne-am despărțit din pricina lui — spuse Dimache cu un ton de imputare și apăsînd pe ultimele cuvinte.

Micul grup se oprise de-a binelea.

Măi băieți — mai zise Dimache privindu-și pantoful — să nu fim ca ei, să ne întoarcem. Mai ales că mi-am amintit de un lucru. Alaltăieri, țîn minte, cînd veneam de la baza de recepție, în șanțul ăla de lângă poartă zăcea ditamai buturuga de salcie cu rădăcini cît obada. Să știți că din pricina ei s-a împotmolit scurgerea. Facem prinsoare?

Nu ne arde. Hai să vedem și-asa.

Se întoarseră.

Ei, v-ați răzgîndit? — le strigă Nițu.

Îți spun eu pe urmă — îl înfruntă Dimache. — Ne lași să plecăm așa, parcă n-am fi venit împreună. Eu n-aș putea să mă port ca tine.

În timp ce Nițu îl privea stupefiat (nu se așteptase la un asemenea răspuns), Dimache se dezbrăcă, își puse hainele în căruță și intră în tunelul de scurgere. Dibui o vreme pe dedesubt, apoi ieși dăndaratele. Scurpă, se șterse cu dosul palmelor peste gură și peste ochi.

Fiindcă tu, Nițule — spuse el brusc — nu te gîndești: mă, aștia or fi avînd dreptate, o fi ceva și de capul lor. Să nu crezi că m-am întors pentru tine. Nu! Mi-am adus aminte de ceva și uite că am dreptate. Cu ce crezi că s-a infundat scurgerea? Cu o buturugă.

Rînd pe rînd ceilalți au intrat și ei în tunelul de sub șosea, cercetînd leșul proptit în gura tunelului.

Ce-i de făcut? — întrebă Neagu.

Uitaseră cu totul de nuntă.

Măi, — zise vesel Nițu. — Să legăm buturuga de rădăcini cu lanțurile de la căprește și punem caii s-o tragă afară. Altmînteri, n-am dovedi, că e prea mult nămol.

Așa și făcură. Era singura soluție, mai ales că în clipa despotmolirii, apele aveau să năboiască. Cînd treaba fu gata, apele mîloase porniră, într-adevăr, clocotînd la vale.

Nițu nu-i mai ceru lui Dimache nici o explicație. Știa că e suțit și înțelese ce s-a petrecut în sufletul lui. Era mulțumit. El îi judeca pe oameni după fapte: „Omul spune uneori una, dar face alta”.

Îmi pare bine că nu ne-am despărțit. Haidem acum să ajungem la fîntina aia, să ne spălăm, că-i țirziu și, vorba lui Vasile, ne leagă mirele lingurile de gît.

Cîntecul minerului

Cînd string în mîini ciocanul pneumatic,
Mi-e inima o pară de jăratîc;
Și din nestînsa pieptului dogoare
Atîta forță brațului meu își are
Că-ncep să-mi urce flăcăii prin artere
Ca să izbesc în stîncă cu putere
Și să dezleg din negura adîncă
Luminile pietrificate-n stîncă,
Să ardă vîlvătăi în Hunedoara,
Să se aprindă stele-n toată țara.

NICOLAE ILIESCU

UZINA FĂRĂ ACO

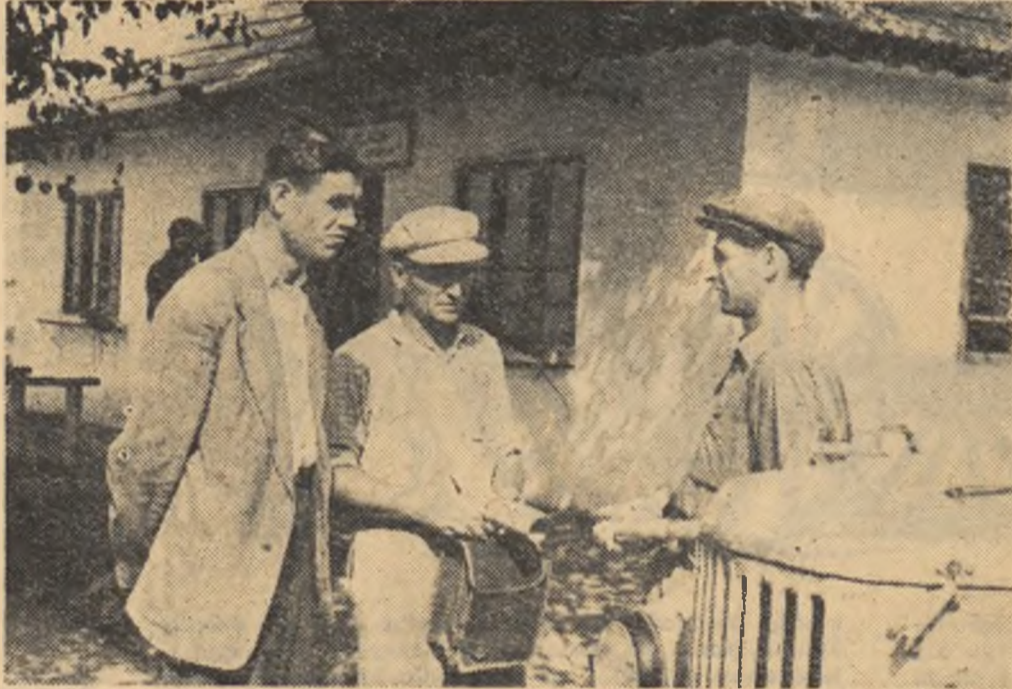
Peste motivele florale de astă-vară, țesute în cîmp ca într-un chilim, s-a suprapus tenta ruginie a toamnei. Iar acum cînd adie atît de dulce mireasma poamei coapte, plaial oltenesc, tarla după tarla își dăruiește generos cele din urmă prinosuri ale rodului acestui an și se pregătește de iarnă învelindu-se cu plapuma groasă a arăturilor. Vastele tarlale colectiviste concordă perfect cu enormele grămezi de porumb, asemenea unor coline de aur vegetal, cu dimensiunile impresionante ale pătulelor și magaziiilor noi, cu marile grajduri, saivane, maternități și îngrășătorii în care, neîntrerupt și cu ritmicitatea obișnuită unui flux industrial se desfășoară procesul producției de carne, lapte, lînă, ouă...

Pe întinderea acestor vreo treizeci și trei de mii de hectare unde se înșiră ca mărgelele într-o salbă douăzeci și una de gospodării colective este raza de activitate a S.M.T.-Birca. Spunînd mai deunăzi că stațiunea e „o uzină fără acoperiș, răspîndită pe zeci de kilometri”, directorul ei, tovarășul Ion Delcea nu făcea o simplă figură de stil. Succintă și plastică, definiția sa conține grăunțele prețioase al simțului de răspundere comunist, de conducător al unui veritabil detașament muncitoresc în agricultură. De altfel întregul colectiv al stațiunii se dovedește pătruns de importanța acestei responsabilități. În decursul anilor mecanizatorii de la Birca s-au făcut prețuiți și iubiți în lumea satelor dimprejur nu numai ca buni minutorii de mașini, ci și ca agitatori de nădejde în opera de transformare socialistă a agriculturii și ca organizatori ai producției agricole pe temelia nouă, socialistă. Pînă a trece cu plugurile peste răzoare, au muncit cu sîrg la desțelenirea conștiințelor și au avut de învins multe șovăieli individualiste. Dar ce frumos a înflorit floarea belșugului în urma brazdei trase de tractoare pe întinsele ogoare înfrățite...

Să aruncăm înli o privire în incinta stațiunii. Avem ce vedea. Un adevărat parc, cu alei îngrijite, un cadru plăcut și odihnitor. Interioarele clădirilor, curate, zugrăvite cu gust, lipsite de austeritate. O ambianță cît se poate de favorabilă muncii temeinice, concentrării gândirii. Nu vezi torfotă fără rost, nici lucruri aruncate la voia întâmplării. Grija generală pentru ordine și pentru aspectul frumos se observă pînă și în felul cum sînt parcate bicicletele și motocicletele muncitorilor care lucrează în ateliere. Iată-l și pe el la strunguri, la bancurile de montaj și de probă, într-o ținută cu nimic deosebită de a muncitorilor din marile uzine de la orașe. Majoritatea sînt tineri. Cu salopete curate, cu ceasuri la mînă. Fete senine, sănătoase, priviri alente, concentrate asupra lucrului lor; mișcări degajate, sigure, denotînd plăcerea muncii și stăpînirea meseriei. Mai toți sînt tractoriști, dar s-au calificat și ca strungari, sudori, lăcătuși. Și nu sînt niciodată în gol de lucru. Aici lucrează la normă, între campanii; cînd încep lucrările la cîmp, preiau în mod firesc volanele tractoarelor.

Dar iată și una din casele de cîmp, care a luat locul cunoscutului vagon dormitor. Ea a devenit domiciliul stabil al brigăzii permanente care deservește gospodăria colectivă din comuna Măceșul de sus. O casă clădită cu tot dichisul lîngă o fîntînă (construită și ea ad-hoc) cuprinzînd un dormitor, sală de mese, bucătărie, cămară și spălător. O curățenie de pahar și înăuntru și afară. Pereții proaspăți spoii cu var, paturi confortabile cu saltele moi și somiere, cearceafuri de albeața zăpezii, trusă sanitară, o poliță pentru cele cincizeci de cărți ale bibliotecii volante pe care clubul stațiunii o împrăștează periodic cu ultimele noutăți. În tavane becuri — da, în dolarea casei intră și o mică uzină proprie, una din acele lămpi de fabricație sovietică, atît de ingenios concepute, care, la un consum de numai un litru de petrol în 24 de ore, asigură iluminatul electric al cîtorva încăperi.

Pînă acum cinci brigăzi permanente au asemenea case de cîmp.

Directorul S.M.T. Birca, Ion Delcea (primul din dreapta) discută cu președintele G.A.C. Măceșul de Sus, Ion Trănculescu și cu pontatorul Ion Udrea, despre ultimele măsuri luate în vederea începerii campaniei de însămînțări

Gospodăriile colective care le-au construit (folosind resurse locale și muncă voluntară) le vor dota în toamna aceasta și cu ghețării, pentru ca la vară, pe arșiță, tractoriștii să poată bea apa rece pe cîmp. În anul viitor și celelalte 11 brigăzi permanente ale S.M.T.-Birca vor locui în case de cîmp. În privința acestei gospodării colective deservite de respectivele brigăzi sînt într-o întrecere: care să le facă mai frumoase și mai confortabile — fapt profund semnificativ pentru relațiile statornicite între colectiviști și mecanizatori.

Ce reprezintă casele de cîmp pentru tractoriști? Pentru a da răspunsul complet, avînd totodată și un termen de comparație, e nevoie să ne întoarcem cu vreo cinci ani în urmă.

Tovarășul Delcea, acest om modest, zvelt ca un adolescent, cu fața aproape uscățivă, văzută mult de soare și aspră de vînt, de-abia își luase în primire funcția de di-

rector. A găsit o curte plină de noroi, acareturile dărăpănate și murdare. Reparațiile se făceau într-o magazie în mijlocul căreia într-o garniță, ardeau neîntrerupt, fără a încălzi pe nimeni, zeci de litri de motorină. Cum să te încălzești, cînd lipseau și geamurile și ușile, iar vîntul te lua pe sus? La cantină, mîncarea era cît se poate de prost gătită și scumpă toc, iar în cămăruțele unde erau îngrămădite paturile suprapuse, numai de o odihnă ca lumea nu putea fi vorba. În 1956 nu se realizase decît 62 la sută din planul de lucrări, iar prețul de cost ajunsese la 193 lei per hantru.

Noul director s-a uitat în scripte, și-a notat cifrele s-a dus printre oameni, a stat cu ei de vorbă pe îndelete și le-a ascultat păsul. Buba — și-a dat el seama — era la administrație unde se oploșiseră nu numai unii nepricepuți și răi gospodari ci și elemente necinstite cărora le plăcea să pescuiască în apă tulbură. Acolo a intrat cu mă-

Cel cu care stăm la sfat este tovarășul Ioan Trănculescu, președintele gospodăriei colective din Măceșul de Sus.

Convorbirea a pornit de la preocupările oamenilor pentru introducerea noului în activitatea economică a colectivei.

— Pentru experiență s-au destinat 30 de hectare. Numai la porumb am încercat 47 de soiuri dublu hibridi pe o suprafață de 20 de hectare. În cultura mare am introdus patru soiuri. Colaborăm cu stațiunea experimentală Șimnic.

Ne vorbea despre structura soluului, despre selecția de animale, metodele de îngrijire și asigurarea lor cu apă. Ne povestea cu competență ca un încercat tehnician și bun economist.

— Aici, în urmă cu cîțiva ani de fapt nu era nimic. Iar dacă cineva se încumeta să treacă pe vremea ploilor pe acest drum, apoi nu mai ieșea ușor. Acum vedeți și dumneavoastră.

Peste drumul de care ne vorbea, se desfășoară după un plan chibzuit și într-o aliniere perfectă un

complex de clădiri albe acoperite cu țiglă roșie. Mai departe, în spatele lor, se construiesc altele. Cîte or fi în total?

— Peste 30 de obiective, sosi răspunsul. — Sînt grajduri, ateliere, magazine, pătule, saivane, mă rog, tot ce-i trebuie unei gospodării a cărei avere se întinde pe 3.000 de hectare.

La dreapta drumului, pe un loc nivelat anume, se înalță grămezi uriașe de știuleți. Culesul este în toi.

În fiecare ceas, aici se varsă din căruțele ce sosesc de pe cîmp, cel puțin un vagon de știuleți. Alături, un motor a început să-și mine „căișorii” trăgînd apă din fîntînă „pe curea”. Este și asta o metodă deosebit de practică. N-a fost tocmai ușor să se asigure apa. Acum, e vremea cînd vacile vin la adăpat. Vin pe serii pentru că numărul lor e destul de mare. Numai vaci și juninci sînt 220 de capete. Numărul bovinelor se ridică la 780, iar totalul de animale

turoiul. Dar cu asta treaba nu s-a isprăvit, ci de-aiba a început. Ridicarea stațiunii la nivelul rolului și sarcinilor sale, cerea în primul rînd construirea unui colectiv puternic. Și această muncă de construcție a pornit de la cultivarea unor deprinderi elementare de igienă, comportare civilizată și disciplină pentru a se ajunge la o atitudine de grijă și respect față de avutul obștesc și la înțelegerea înaltei răspunderi cetățenești ce decurge din calitatea de mecanizator.

S-au mirat unii că directorul, avînd atîtea griji pe cap, își găsea totuși timp să observe că, de pildă, cutare a venit netuns și nebărbierit. Și nu numai că observa, dar impuritatului îi dădea o învoire de două sau trei ore, ca să se tundă. „Aici nu se vine oricum, trebuie să respectăm locul de muncă!”. În incinta S.M.T. s-au făcut alei, s-au plantat pomi și flori, au fost reparate și renovate clădirile. Dormitoarele pentru mecanizatori au fost amenajate într-o casă corespunzătoare, renovată și aceasta și zugrăvită, dotată cu paturi bune și saltele tapisate. Căzarea acolo a fost însă condiționată: cine dorea să fie primit, trebuia să-și aducă pijama. (De atunci deprinderea aceasta s-a împămîntețit, devenind unanimă).

La Goicea Mare a fost organizată o brigadă de tractoare model, la care șefii celorlalte brigăzi erau poțțiți în fiecare decadă să vină și să vadă că și în cîmp se poate trăi frumos și civilizată. La rîndul său, foaia volantă pledea stăruitor pentru curățenie și bună gospodărire, pentru cultivarea frumosului în viața de toate zilele.

La un moment dat s-a observat că deși tractoriștii cîștigau tot mai bine, unii nu știau să-și folosească veniturile în mod chibzuit, iar aspectul lor vestimentar lăsa de dorit. Atunci colectivul de conducere a propus cooperativei de consum din comună să deschidă un magazin chiar în incinta stațiunii, bine asortat cu confecții, produse de galanterie și încălțăminte. Calitatea de frumusețe în producție a devenit și ea foarte stimulativă

pentru adăgante. Ca noul de o bine îmbrăgît — almi refuza să-și de frunțaș. Birca nu e: nu aibă ce haine din lă elegantă luat mai biciclete (nu numai care să-și casă și se bună, dar rioară față

La atelierul Voinea și Știmele lucră

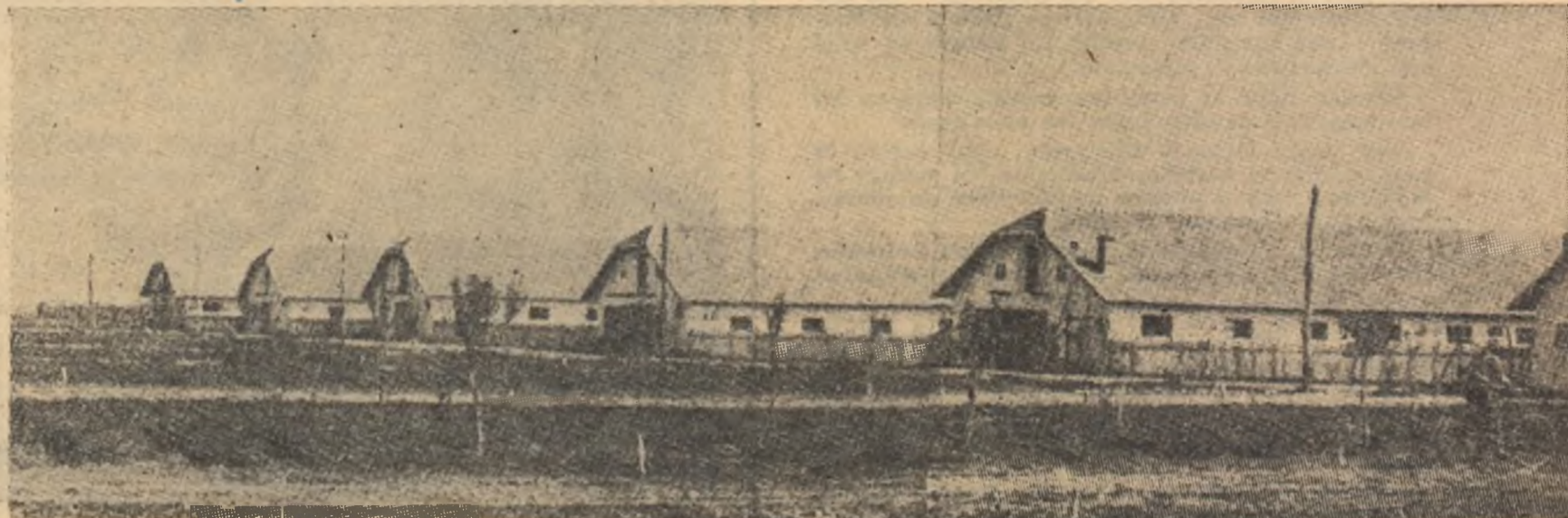
început nu tați de măs cum tircoalmirare și l ar fi fost cu Cui să-i f griji re aest barea la ca riei încerca La drept vor singurul car

AICI, LA MAC

ția principală: grîul și porumbul. Cu animalele nimeni nu-și bătea capul. De altfel, o scurtă istorioară în această privință, ne va ilustra cît de cit cum era la început.

Într-o zi de iarnă, asta s-a întimplat cu zece ani în urmă, aici, la Măceșu, pe poarta colectivei pășeau mindre și grave, cu aerul unor mari specialiste în producerea laptelui. 12 vaci din rasa „Pinzgau”. Era primul lot cumpărat pe baza hotărîrii adunării generale. Vă închipuiți bucuria tuturor. Chiar și aceia care la

tințe despre era comuni Florea făc Cum să-i p facă „văcar Cînd nimpuse punct — Uite cătărit lucrur vacile pe se Din ziua de creștere este socotit

O parte a fermei zoologice

PERIS

lei ținute ele-
portretul la pa-
x musai să fii
ai cravată la
și fotografiatul
oricât ai fi fost
ai că în S.M.T.
nizator care să
uă costume de
și de o croia-
ai că și-au
i de mină și
l motociclete),
un la ambiție
mai frumoasă
bila cea mai
ritudine supe-
r, o înțelegere

mai profundă a vieții, un orizont larg.

★

Peste 80 de tractoriști din brigăzile permanente au familiile în gospodăriile colective pe care le deservesc. Aceasta este una, dar nu singura (rolul esențial avându-l conștiința) din explicațiile faptului că de ani de zile nu s-a semnalat nici un caz de lucrări necorespunzătoare calitativ. Alți 150 de fii de colectivități între 14 și 18 ani, vor fi școlarizați începând din acest an în cadrul S.M.T., îngroșând astfel rândurile mecanizatorilor de mine.

Pentru succesele de anul trecut S.M.T.-Birca a fost distinsă cu titlul de stațiune fruntașă pe țară. Anul acesta, realizările sale au atins un nivel și mai înalt. De pildă, până la 31 august planul a fost realizat în proporție de 127 la sută, iar prețul de cost (planificat: 60,61 lei per hantru) a scăzut la 54,74 lei per hantru, ceea ce a dus la o economie de 514.000 lei.

În curând toate cele 16 brigăzi permanente vor avea case de cimp, remize pentru adăpostirea mașinilor și aparatul necesar pentru reparațiile curente. În atelierele de la sediul stațiunii este în pregătire organizarea unui flux de reparații model, și se proiectează introducerea iluminatului cu neon. Nu peste mult timp prin școlarizarea noii serii de mecanizatori se vor putea asigura câte 3 schimburi pe fiecare tractor, ușurându-se munca oamenilor și creându-se totodată posibilitatea scurtării la minimum a duratei campaniilor agricole. „Uzina fără acoperiș” va fi înzestrată cu noi mașini perfecționate produse de industria noastră socialistă. Prin S.M.T. colectivității vor primi din partea statului un ajutor din an în an mai puternic în bătălia pentru a smulge pământului roade tot mai bogate. Și totodată ei vor avea încă multe de învățat de la mecanizatori atât în ce privește buna organizare și gospodărire cât și pe planul înfrumusețării nelincetate a vieții, în pas cu belșugul lor mereu crescând.

AL. N. TRESTIENI

Tractoriștii Florea
ea execută ultimele
generații
ui

ă prea incin-
le dădeau a-
or, tistuiu a
ca și cum ei
a.
itate spre in-
? Iată între-
area gospodă-
ască răspuns.
acea vreme,
recari cunoș-

promotor al noului în acest sector. Când pomeneste de cei mai buni colectivști, tovarășul Trănculescu începe cu Florea. El a introdus și metoda hrănirii vițeilor la găleată. Rezultatul este construirea în grajdul de vițe a boxelor speciale pentru această metodă.

Acum Florea Ceteri privește la seriile de vaci care se adapă, ascultă la măsurile luate de conducere

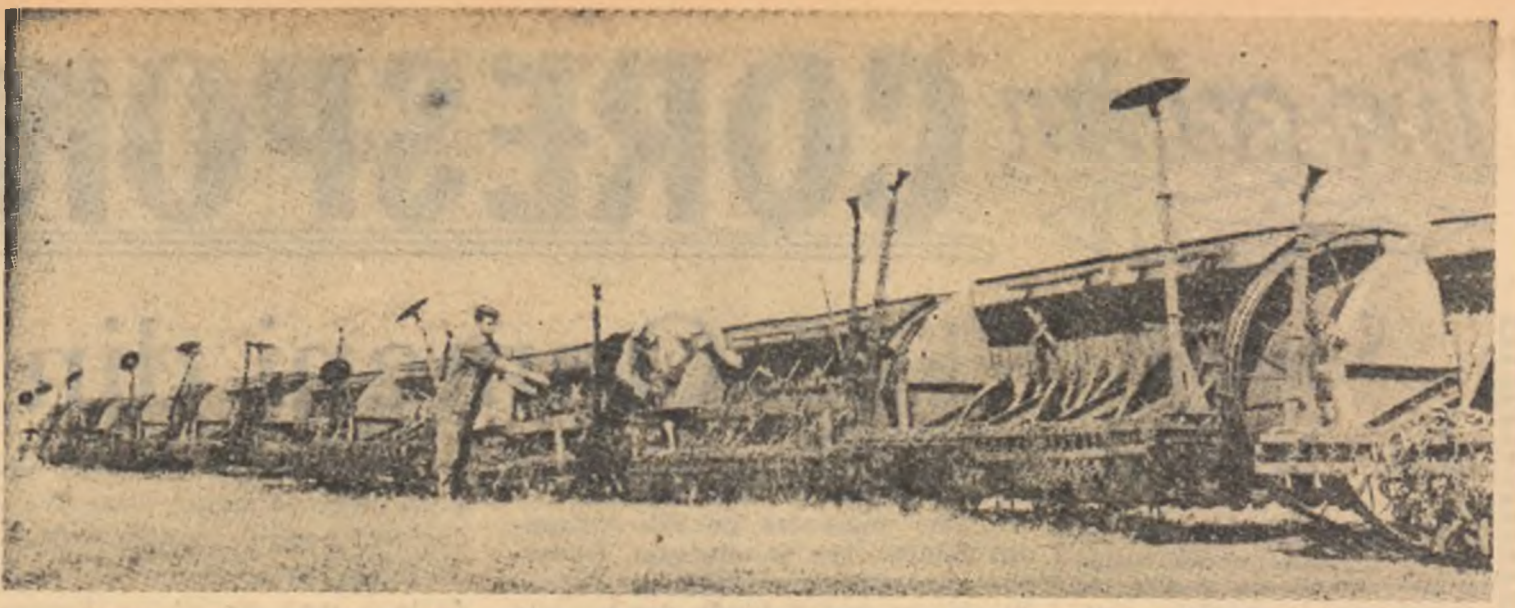
pentru asigurarea furajelor, printre care 4.500 tone porumb siloz. Își amintește, că la început, el, Florea Ceteri, s-a împotrivit cu înverșunare la folosirea porumbului siloz în furajarea vacilor. S-a împotrivit nu din rea voință, ci din neștiință. „Cum, să îmbolnăvesc chiar eu cu mina mea vacile gospodăriei noastre?” S-a dus oleacă de muncă cu el până să se convingă. I-au fost recomandate să citească broșuri și articole din ziare despre însemnătatea economică a folosirii porumbului siloz în hrana animalelor. Iată însă că tocmai când s-a convins el, s-au împotrivit vacile. Nici una nu s-a atins de po-

rumbul siloz. „Acu’ să te vedem, Floreo, îi spuneau oamenii rîzind. Cu ele nu merge să le citești din broșură despre bunătatea silozului”.

Dar cu ambiția lui Florea nu era de glumit. „Vă învăț eu, domnișoarelor, cum se trăiește bine”. Mai întâi le-a servit siloz la masă, în uruială, ca la farmacie, așa, câte un pic. Apoi treptat a mărit doza. Și retenia a prins. Și ea a căpătat valoare de metodă pentru toate animalele cumpărate mai tirziu, care făceau pe mofturoasele.

Cu zece ani în urmă, gospodăria și-a cumpărat primul lot de vaci. Pe atunci venitul total al gospodăriei se ridica abia la ceva peste 72.000 lei. În 1961 numai din sectorul zootehnic se va realiza aproape 900.000 lei. La sfârșitul acestui an veniturile totale vor trece de 4.100.000 lei. Este un bilanț despre care fiecare membru al gospodăriei își vorbește cu mândrie îndreptățită, după care te invită să vizitezi acareturile gospodăriei și să le fii oaspete în casele lor, să-ți arate dovezi de netăgăduit ale foloaselor muncii în comun.

C. MUREȘ

În parcul de mașini al brigăzii a 11-a S.M.T. Birca, semănătorile sînt gata pentru campania de toamnă

Țimpurii... de GOICEA

Am aflat că la Goicea oamenii țin să vizitezi neapărat toate cele trei gospodării colective. Prin partea locului li se spune scurt: Goicile. Această dorință de a face cunoscute realizările lor, merită pe drept cuvînt toate felicitările. Merită, și de aceea le cerem iertare că timpul nu ne-a îngăduit să le îndeplinim pe deplin dorința. Am ales la întîmplare colectiva din Goicea Mică. Se numește „Vasile Roaită”. O bună parte din timp ne-a luat număratoarea caselor noi construite de colectivști. Sînt atît de multe încît cu greu le mai poate cineva ține evidența precisă. Multe din ele sînt netencuite.

— Se construiește pe întrecute, ne spune tovarășul președinte Ioan Fojică. — Te miri de unde își fac rost de modele.

Tovarășul Fojică e de zece ani președinte. A scăpat, ce-i drept, din atenție numărul celor care își construiesc case, dar are o ținere de minte neobișnuită cînd e vorba de economia satului. Și satul se confundă acum cu gospodăria colectivă.

Acum, tovarășul președinte, este puțin cam necăjit. Mai are în magazie vreo două vagoane de

zahăr din anul trecut. În curînd intră cel din anul în care ne aflăm, pentru sfecla contractată de pe cele 170 de hectare. „Poftim și te descurcă”. Așa necazuri, să tot fie.

— Au ajuns unii să pună zahăr și în mămăligă. Să pună, că au acum de unde, dar să binevoiască să și-l ducă de aici.

Și mai are tovarășul Fojică unele „mici necazuri”. Auziți dumneavoastră, sosesc, și destul de des, reprezentanți tocmai de pe la Ploești și din alte părți să cumpere porci de la Goicea Mică. Gospodăria, ce-i drept, a contractat porci și a contractat un număr destul de mare, dar și colectivității au destul în gospodăria

să găsești măcar 2—3 porci mai ca lumea.

Acum, gospodăria colectivă vinde cu sutele. Și mai vinde roșii pentru export. Da. Să nu vă prindă mirarea. Aici, cu ani în urmă, nimeni nu se ocupa cu legumicultura, nici chiar pentru nevoile casei. Acum? Din Goicea pleacă peste hotare roșii. Și ce roșii. Numai de pe 10 hectare de timpurii, și tovarășul Fojică rostește într-un fel să se înțeleagă bine că este vorba de „timpurii de Goicea”, care s-au dat pentru export, s-au încasat 400.000 lei. Minunată indevlănicie mai e și legumicultura asta, mai ales cînd e și irigată. 25 hectare de legume, egal 800.000 lei. În medie,

Noua casă a colectivistului Ghiță Chimpușan din Goicea Mică

lor personală. Și cine-i cunoaște mai bine? Președintele.

— Numai ce te trezești cu camionul la poarta colectivei: „Am dori să cumpărăm niște porci”. — Sînt contractați, li se răspunde.

— Știm, dar am aflat că se găsesc pe la colectivști. Sîntem de la întreprindere, mă rog, avem cantină... și așa mai departe.

— Poți să nu le dai o mină de ajutor? E vorba de muncitori.

Acum trebuie să spunem ca cei din Goicea sînt și mindri că sînt căutați. Cine venea pe vremuri la Goicea să cumpere animale? Aici trebuia să cauți mult și bine ca

32.000 lei la hectar. Să mai facem socoteala că gospodăria dispune și de un puternic sector zootehnic, că la cultura mare și mai ales porumbul a dat o producție care întrece cu peste 2.000 de kilograme boabe pe cea obținută în condițiile gospodăriei individuale. Toate culturile au dat producții mai mari. Și griul și sfecla și celelalte. Aici semeteul a avut și el un cuvînt de spus. Oricine din Goicea știe și nu se sfieste s-o spună și s-o repete chiar. Nu-i de mirare că venitul total anul acesta va trece de 4.700.000 lei. Gospodăria va împărți anul acesta cite 11 kg. cereale la zi-muncă, plus cite 14 lei, la care bineînțeles se adaugă celelalte, printre care și „pacostea” de zahăr.

Goiceni nu știau în trecut ce-i filmul, numai din auzite sau dacă mergeau la oraș. Acum sînt abonați. Și ce abonamente. Pe gratis. Cinci zile în săptămîna se rulează filme. Nimeni nu plătește. Nimeni, e un fel de a spune. Plătește gospodăria colectivă. E o hotărîre a tuturor. Oamenii muncesc, își dezvoltă mereu avutul obșteșc, în aceeași măsură crește nivelul de trai al tuturor membrilor. Și vizionarea gratuită a filmelor este o ilustrare a puterii economice a colectivei și deci a satului, prin ea se îmbogățesc cunoștințele oamenilor, o contribuție însemnată la ridicarea nivelului cultural.

CL. MUNTEANU

ESUL

ea animalelor
a Ceteri. Dar
în conducere.
a ca el să se
șteptă Florea

arăși. Am cîn-
și chip. Dați

ea s-a ocupat
or și astăzi
gospodărie și

A.C. „Măceșu de Sus”

„Scînteia” din Știrbești

In comuna Știrbești din raionul Oltețu a fost de curînd o mare sărbătoare. A avut loc inaugurarea gospodăriei agricole colective care a primit denumirea de „Scînteia”.

Locuitorii comunei Știrbești sînt cunoscuți ca buni gospodari și majoritate din ei, cu doi-trei ani în urmă și-au întemeiat întovărășirea agricolă „6 Martie”. Ei au văzut că pămîntul cînd nu e strîns în chingile hatului poate fi muncit cu mașini agricole, că dă astfel rod mai bun. În permanență. Ca și întovărășiiții, și-au muncit pămînturile cu tractoarele S.M.T.-ului Laloșu. Și au obținut recolte mai mari la grîu cu 500 kg. la hectar față de ceilalți cetățeni care au lucrat pămîntul în alara întovărășirii. Astfel, întovărășirea le-a fost prima școală a muncii în comun. Totuși, ei au putut să vadă că în gospodăria agricolă colectivă munca are mai mult spor. Cînd s-au publicat în ziare lucrările Plenarei C.C. al P.M.R. din 30 iunie—1 iulie a.c., întovărășiiții din comuna Știrbești au discutat cu multă însuflețire sarcinile trasate agriculturii de către plenară.

Primii care au înaintat cereri de înscriere în colectivă au fost membrii și candidații de partid. De asemenea, deputații statului popular comunal au făcut cereri de înscriere în G.A.C. Cel înscriși primii, ca Marin Voinescu, Victor Zamfir, Gheorghe Purice, Dumitra Traian și alții, au dus o susținută muncă de lămurire în rîndul celorlalți cetățeni. În acest timp întovărășiiții au făcut și o vizită la gospodăria agricolă colectivă „Gh. Doja” din comuna Puești. Ei au văzut belsugul în casa colectivisților, s-au minunat de grîul și porumbul mult pe care le-au obținut aceștia, au apreciat casele noi și frumoase pe care și le-au construit. Au văzut la colectivisți aparate de radio, biciclete, mobilă, că duc un trai fericit. În urma acestei vizite numărul celor care au înaintat cereri de înscriere în colectivă a sporit la 222 de familii. Ei au unit 446 hectare teren, au adus în colectivă 30 de boi, 4 cai, 55 care și căruțe, 33 pluguri 9 grape, 3 prășitori, atelier de lămpărie și de lierărie, 2 motoare și alte unelte.

Inaugurîndu-se gospodăria, colectivisții și-au ales în consiliul de conducere pe cei mai de frunte cetățeni, oameni cu simț de răspundere și anume pe Gheorghe Teodorescu ca președinte, pe Victor Aitonescu, Ion V. Cotoi, Elena Ionescu, Nicolae Drugulescu, Marin Voinescu și alții ca membri.

De dimineață și pînă seara, la sediul noii gospodării colective din comuna Știrbești inaugurarea a fost sărbătorită în cîntece și veselie. Taraturi de lăutari, brigada artistică a cîminului cultural, brigada artistică a casei raionale de cultură Oltețu au dat programe interesante în cinstea celor ce prăsnuiau începutul de viață nouă

MARIN GH. MARIN Secretarul sfatului popular raional

Stau și mă gîndesc adeseori că e o mare bucurie să fii concetățean cu oameni viednici, cum sînt și în satul meu Cindești din regiunea Bacău. Iată bunăoară, pe alde Alexandru Mattei Ion Dumitrașcu, Gheorghe Acristinei sau Spiridon Zavate (și alții or mai fi fiind), din brigada de constructori. Într-un timp eram cu toții tare îngîndurați pentru grajduri. E drept că în ăst an am avut doar 21 de vaci cu lapte, dar planul nostru prevedea să avem pînă la începutul anului 1962, 50 de vaci cu lapte. Se cumpăraseră în primăvară și ceva juninci, vreo 70 la număr. S-a văzut că era nevoie de un grajd nou de 120 de capete și că neapărat trebuia să-l avem gata pînă să înceapă vremea rea. Unii au fost neîncetători și au susținut că e imposibil de ridicat un grajd din mai pînă în octombrie, și că ar fi bine să punem și meșteri salariați la construirea lui. Dar constructorii noștri au zis, într-o adunare generală, că nu e nevoie de meșteri străini, și s-au angajat să termine grajdul nu pînă la 30 octombrie, cum a fost vorba, ci pînă-n 10. Zis și făcut, ei s-au pus pe muncă cu tot sufletul. Sfatul popular i-a ajutat cu materiale din resurse locale, iar deputați ca Gheorghe Vlad sau Gheorghe State puteau fi văzuți mereu printre constructori. Și iaca, acum de curînd, la 15 septembrie, grajdul era gata și știu că s-au făcut și economii de peste 50.000 lei.

Așa știu colectivisții noștri să-și respecte cuvîntul.

Aș vrea să povestesc cite ceva și despre doctorul din comuna noastră. Corneliu Probotă. La începutul anului 1960, cînd a venit la noi, unii oameni mai bătrîni nu aveau nici o încredere în el și-i ziceau „băiețandru”. Într-o zi se întimplă să

Oameni din satul meu

se îmbolnăvească greu Ion Girbea și cit pe ce să moară. Vine să-l vada doctorul nostru, „băiețandru”, și-și dă seama că boala lui Ion se trage de la o rană din picior. Făcuse tetanos. I-a dat atunci o injecție și ce l-a mai îngrijit, ce i-a mai făcut, fapt e că l-a pus pe picioare. Doctorul a mai făcut un lucru care ne-a plăcut tare mult. A vizitat, fără să-l cheme nimeni, familiile din sat, să vadă cum trăiesc, dacă au vreun caz de

boală. Și așa pe nesimțite oamenii l-au îndrăgit. Acum, nimeni nu-i mai zice că înainte „băiețandru” și toți sînt mulțumiți de el, vād că are pricepere în meseria sa și dragoste pentru oameni.

Dar doctorul nostru e priceput și în tămăduirea unor boli de altă natură. Am văzut asta o dată cînd m-am dus la cîminul cultural, că auzisem de programul nou al brigăzii artistice de agitație. Ce-mi văzura ochii! Pe doctorul nostru în mijlocul scenei, printre ceilalți membri ai brigăzii artistice de agitație. Și curgeau cupletele despre fruntași și zburau „acele” pentru codăși, încît toată sala era numai ris și voie bună. Vād eu deodată că Neculae Axinte se făcuse mic, mic cît un purice sub cascada aceea de ris, de se cutremurau pereții. Vorbea brigada de „boala” lui și încerca să-l lecuiască cu vorbe ca:

„Foaie verde și-un dudău
Vai de mine, valeleu,
Ce-ai făcut Axinte-al meu?
De-ai ajuns printre codăși?
Lasă lenea la o parte
Să muncești, să ai de toate!”

Nu mai țîn minte tot ce i s-a spus, destul însă că a doua zi Axinte s-a dus de cu noaptea-n cap pe cîmp și de atunci e tot printre fruntași.

Am aflat mai tirziu că doctorul nostru dă ajutor brigăzii artistice de agitație nu numai ca interpret ci și la compunerea textelor. El nu se mulțumește să-i vindece pe oameni cînd se îmbolnăvesc, ci caută să-i scape și de naravuri.

TACHE VASILACHE
colectivist

Inimi cu inimi se leagă...

Avui mamă și surori,
Pită numai uneori;
Avui tată, avui frați,
Rob eram celor bogați...
Treceam prin copilărie,
Fără nici o bucurie,
Am umblat întreaga țară
N-am găsit decît ocară...
Bogăților trudeam,
Ură-n suflet adunam...

Dar acum a înflorit
Un trai nou și fericit.
Am adus tractoarele
Și-am stricat răzoarele!
Azi, în colectiva dragă,
Inimi cu inimi se leagă;
Gînd cu gînd se înfrățește,
Viața nouă înfloreste.
Și muncesc și cînt și spun:
Mulțumesc pîrinte bun!
Mulțumesc partid iubit,
Pentru că mi-ai dăruit,
Bunăstare și lumină,
Fericirea cea deplină.

Auzită în comuna Petelca, raionul Alba, de AURELIU DOMȘA, colectivist.

DIN TOLBA CU SCRISORI

• În comuna Perișani sînt opt sate, risipite pe vreo 15 km. lungime și aruncate pe văi și platouri la distanțe de mulți kilometri unele de altele. În trecut școli primare erau doar în satele din centru, încît copiii erau nevoiți să treacă peste văi periculoase. Acum în fiecare sat există cite o școală de 4 ani, iar în comuna de centru există o școală de 7 ani. De curînd și în satul Mlăceni s-a început construcția unei școli de 7 ani. Elevii clasei a cincea au și primit în folosință o sală de clasă.

ION CRUCEANA
funcționar

• Serile trecute se adunaseră la cinematograful din Chișineu-Criș sute de colectivisți, tractoriști, elevi, muncitori etc., din comunele Zerind, Mișca, Chișineu-Criș, Adea, să vizioneze filmul „Setea” al cărui scenariu este realizat de concetățeanul lor, scriitorul Titus Popovici, originar de pe aceste meleaguri. După prezentarea filmului multă lume s-a îndreptat spre librărie. În două zile au fost vîndute peste 570 exemplare din romanele „Setea” și „Străinul” de Titus Popovici. Cum întreg stocul a fost epuizat iar oamenii solicita în continuare cărțile lui Titus Popovici, a fost nevoie să se ceară regiunii repartiții suplimentare.

ION COTOI
activist cultural

• Un mare și frumos cîmin cultural a fost terminat zilele acestea în comuna Cervenia din raionul Zimnicea, regiunea București. Cîminul cuprinde o sală mare de spectacole cu peste 400 de locuri, cabină cinematografică, scenă mare, culise, bibliotecă și altele. Urmează să se instaleze scaunele și cortina. Cîminul va fi inaugurat în cadrul festivităților prilejuite de Luna prieteniei romîno-sovietice.

IONEI TRIFU
profesor

Dragă Albino!

„Zici că ai vrut să cumperi alimente în comuna Mehadia, raionul Orșova și n-ai găsit magazin alimentar? Să-ți spun eu ce s-a întimplat. S-a dărîmat localul magazinului alimentar, pentru a se amenaja un magazin nou, cu autodeservire. După dărîmare, lucrările au stagnat, iar acum magazinul funcționează într-un local foarte mic, necorespunzător

NICOLAE GOLOPENȚA
funcționar

...Spune-mi tu, dacă ai citit în vreun tratat de zootehnie că animalele au nevoie de teren de volei? Eu nu. Totuși, terenul nostru, din satul Cotenii, comuna Bukoci, raionul Bacău, a fost luat în stăpînire de patrupeze, atrase de iarba succulentă ce crește din belsug aici. Pînă acum nu se semnalează nici

un accident, nici un patrupeze nu a căzut în plasă, fiindcă plasă întregă nu mai

există. După cum, nici echipa de volei nu mai arisă.

TIH GODOCI
colectivist

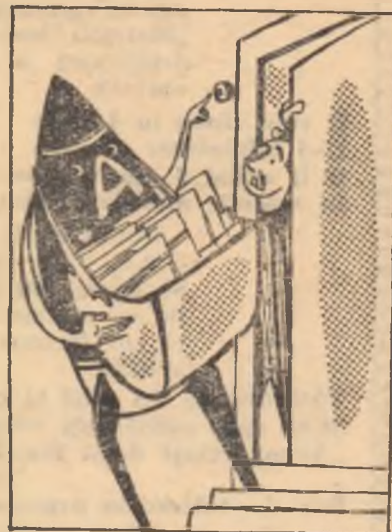

La 26 septembrie a. c. s-au împlinit o mie de zile de la începerea septenalului sovietic (1959-1965) — plan grandios de construire desfășurată a comunismului; în U.R.S.S.
 O mie de zile sunt relativ un timp scurt în viața unui om și cu atât mai scurt în viața unui popor. În acest interval de timp, însă, oamenii sovietici, însuflețiți de înaltul lor patriotism, de dragostea fierbinte față de partid și guvern, au muncit cu entuziasm, reușind să obțină succese remarcabile în toate domeniile de activitate. A fost lansat la apă primul spărgător de gheață atomic „Lenin”, stația automată interplanetară a transmis pe Pământ fotografia părții invizibile a Lunii; la Krivorozj (Ucraina) au fost construite cele mai mari furnale din lume; lângă Stalingrad a fost

terminată construirea celei mai mari hidrocentrale din lume, hidrocentrale de la Voljski „Al XXII-lea Congres al P.C.U.S.”; primii cosmonauți Iuri Gagarin și Gherman Titov au pătruns în Cosmos, săvârșind minunate fapte de eroism spre gloria patriei sovietice.
 Așa cum arată Pavel Ivanov, vicepreședintele al Comitetului de Stat al Planificării din U.R.S.S., acum — la sfârșitul celor 1.000 de zile ale septenalului — metalurgiștii sovietici dau în medie, în fiecare zi, 190.000 tone de oțel, petroliștii — 450.000 tone de combustibil lichid. După fiecare zi de lucru Uniunea Sovietică primește 850 de tractoare, aproximativ 20 milioane metri țesături de bumbac, aproape 1.400.000 pecechi de încălziminte.
 Scribii plătiți ai burgheziei au trecut adesea, în ultimii

ani, sub tăcere realizările oamenilor sovietici. Acum, cind Uniunea Sovietică cîștigă în tot mai multe domenii întrecerea economică pașnică cu S.U.A., chiar și acești scribi sînt nevoiți să recunoască remarcabilele succese ale oamenilor sovietici. Chiar și un ziar american, ca „New York Herald Tribune” (care a scris de multe ori că știrile sosite din Uniunea Sovietică despre realizările dobîndite în economie sînt doar „propagandă”) e nevoit să scrie: „Lumea ar face o mare greșeală dacă ar tăgădui progresul material realizat de Uniunea Sovietică”.
 Grandioasele succese dobîndite în Uniunea Sovietică dovedesc, fără putință de tăgadă, superioritatea incontestabilă a sistemului socialist asupra putredului sistem capitalist.
 L. S.

— Poșta l...

Ziarul iranian „Ad-jang” scrie că guvernul lui Amini din Iran nu a îndeplinit nici una din nenumăratele sale promisiuni.

• După cum relatează ziarul „Pravda”, în cursul acestui an în Siberia și în Extremul Orient vor lua ființă 6 mari institute de cercetări științifice. Numai filiala Novosibirsk a Academiei de Științe din U.R.S.S. are în prezent 20 de institute de cercetări științifice. Aici lucrează peste 4.000 de specialiști, printre care 36 sînt academicieni și membri corespondenți ai Academiei de Științe a U.R.S.S., peste 500 de doctori și candidați în științe.

IPE SCURT

Colegiului Ministerului de Finanțe al R.S.F.S.R. a făcut cunoscut unui corespondent al ziarului „Sovetskaja Rossia” că scutirea de impozite și reducerea impozitelor vor aduce numai oamenilor muncii din această republică un venit de peste 300 milioane ruble în anul 1961.

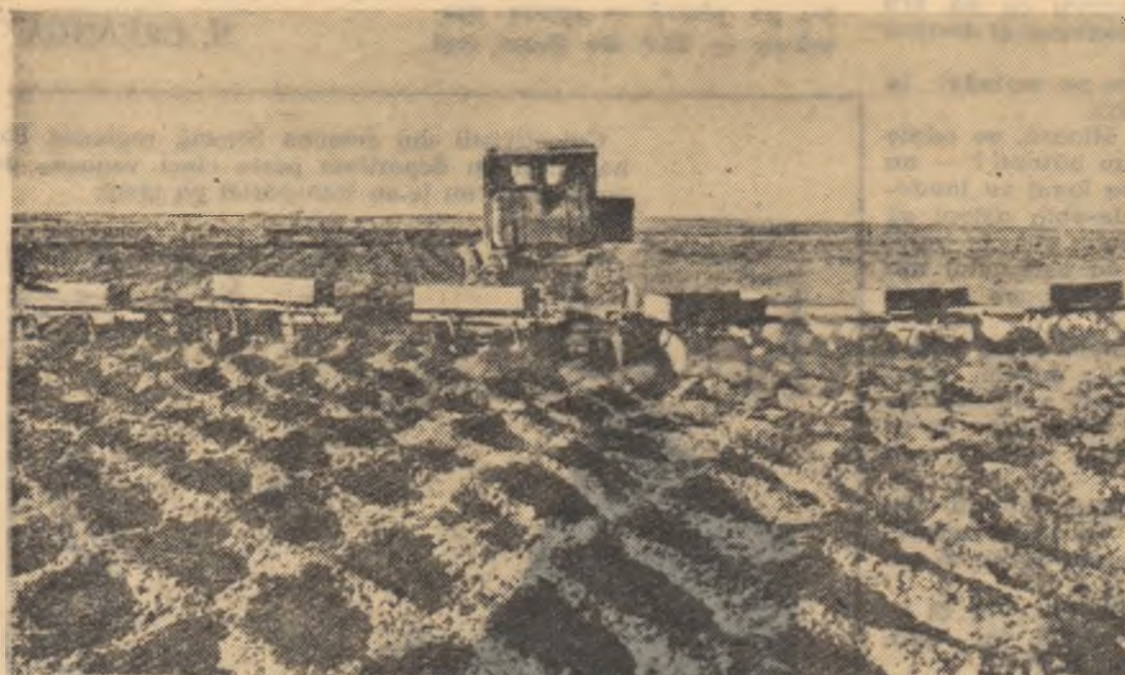
• Uzina de construcții de mașini din Novo-Kramatorsk a terminat construirea celui mai mare laminor semicontinuu din Uniunea Sovietică. El are o lungime de 600 metri și este compus din două grupuri de utilaje care permit obținerea tablei subțiri de oțel și a unor plat-benzi. Laminorul este prevăzut cu mașini și mecanisme pentru tăierea, curățirea, sor-

țarea și împachetarea automată a laminatelor.

• Aproape 100 de întreprinderi ale Consiliului Economic Național din Bielorusia au atins nivelul producției prevăzută pentru anul 1965. Printre colectivele întreprinderilor constructoare de mașini primul a atins nivelul producției prevăzută pentru ultimul an al septenalului colectivul uzinei de tractoare din Minsk — inițiatorul întrecerilor unionale pentru mărirea producției de utilaj agricol.

• La Moscova se înalță un mare combinat pentru construcția de locuințe rare a intrat deja parțial în funcțiune. Această întreprindere gigantică este compusă din trei uzine specializate. În 1963, cînd combinatul va lucra cu întreaga sa capacitate, el va produce zilnic tot ce este necesar pentru două case cu cinci etaje.

• Începînd de la 1 octombrie a.c. în U.R.S.S. s-a efectuat o a doua reducere de impozite pe salariile muncitorilor și funcționarilor în conformitate cu legea adoptată de Sovietul Suprem al U.R.S.S. în mai, anul trecut. Sînt scutiți de plata impozitelor oamenii muncii ale căror salarii lunare nu depășesc 60 ruble.
 N. Lisifin, membru al

Refineria de apă în sol este o lucrare agrotehnică deosebit de importantă căreia i se acordă o mare atenție în Uniunea Sovietică. În acest scop în U.R.S.S. au fost construite mașini speciale ca acest dezmirișitor cu dispozitive de săpat cuiburi, care o dată cu dezmirișitul face și cuiburi pentru refineria de apă provenită din topirea zăpezilor

Acum e vremea faptelor

Săptămîna trecută, J. Kennedy, președintele S.U.A., a rostit un discurs la O.N.U. cu care prilej au fost prezentate și așa-zisele noi propuneri americane de dezarmare. Comentînd această cuvîntare, numeroase publicații și agenții de presă din Occident și din alte părți ale lumii vădese o atitudine de rezervă și critică deschisă la adresa poziției guvernului american în problemele internaționale actuale. „Discursul președintelui Kennedy rostit la tribuna O.N.U. — scrie, de pildă, agenția „France Presse” — constituie o expansiune a poziției americane față de marile probleme, dar nu aduce nici un element nou”. Afirmînd aceasta, agenția se referă în special la problema dezarmării, în legătură cu care planul american nu face altceva decît să reia, sub o altă formă, elementele planului prezentat de S.U.A. la conferința de la Geneva din primăvara anului 1960. Același lucru îl susține și ziarul englez „Yorkshire Post” care scrie că „nici una din principalele părți ale planului de dezarmare formulat de Kennedy nu este absolut nouă”.

Omenirea a mai auzit pînă acum multe vorbe frumoase despre dezarmare, rostite în Occident și în special în S.U.A. Chiar și în ultimul discurs al președintelui Kennedy se pot citi cuvintele: „armele războiului trebuie să fie distruse înainte ca ele să ne distrugă pe noi”. Dar „noul” program american de dezarmare nu prevede nici lichidarea armamentelor și a forțelor armate, nici interzicerea armei nucleare și a altor arme de exterminare în masă, nici lichidarea bazelor militare de pe teritorii străine.

Popoarele lumii năzuiesc sincer ca problema dezarmării să-și găsească cît mai repede rezolvarea. Poziția Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste corespunde năzuințelor vitale ale omenirii. Uniunea Sovietică a dovedit în repetate rînduri că e gata să încheie imediat un acord cu privire la dezarmarea generală și totală sub un control internațional eficient. Nu același lucru l-au făcut și-l fac, în schimb, puterile occidentale. Poziția lipsită de spirit constructiv a acestora creează mari dificultăți în rezolvarea rezonabilă a problemei dezarmării.

Popoarele și statele care luptă pentru pace cer cu insistență ca puterile occidentale să-și schimbe atitudinea și să treacă de la vorbe la fapte. Încheierea unui acord cu privire la dezarmarea generală și totală ar însemna o cotitură radicală în destinele omenirii, care vrea să trăiască în pace, într-o lume fără arme și fără războaie.

Rezultatele unei guvernări.

Din 7 în 7 zile

(Desene de V. VASILIU și NIC. NICOLAESCU)

Lipsa de școli e atît de mare în Italia, încît părinții trebuie să facă coadă zile întregi pentru a putea asigura un loc într-o bancă pentru copilul lor.

— Și în Italia au început școlile !

Reprezentanții occidentali la O.N.U. au prezentat din nou vechile propuneri provocatoare pentru înscrierea pe ordinea de zi a așa-ziselor probleme tibetane și ungară.

Drepturile legitime ale R. P. Chineze în O. N. U.

Republica Populară Chineză joacă un rol important pe arena internațională în lupta pentru apărarea păcii în lume. Dar cu toate că R.P. Chineză este o mare putere, poporul chinez, care reprezintă aproape un sfert din omenire (650 milioane de oameni), nu are nici pînă acum reprezentanți în Organizația Națiunilor Unite. Vinovate pentru această situație absurdă sînt în primul rînd Statele Unite ale Americii. Ele au depus an de an și continuă să depună și acum eforturi ca să înalțare participarea Chinei Populare în organizația menită să fie cel mai larg for internațional.

Înlăturarea ilegală a Chinei Populare de a participa la activitatea Organizației Națiunilor Unite aduce preiudicîi ireparabile întregii activități a a-

cestei organizații, îngreunînd considerabil examinarea și rezolvarea în cadrul ei a unor probleme internaționale deosebit de importante cum ar fi: dezarmarea generală și totală, lichidarea definitivă a sistemului colonial, progresul economic al țărilor slab dezvoltate.

Acordînd o înaltă prețuire rolului R. P. Chineze în treburile internaționale, guvernul sovietic a prezentat celei de a 16-a sesiuni ordinare a Adunării Generale a O.N.U. cererea ca problema restabilirii drepturilor legitime ale Chinei în Organizația Națiunilor Unite să fie dezbătută în actuala sesiune. În această declarație se spune: „Restabilirea drepturilor legitime ale R.P. Chineze în O.N.U. și alungarea din O.N.U. a persoanelor care nu

reprezintă China ar constitui o contribuție uriașă la însănătoșirea generală a situației internaționale, ar înlesni îndeplinirea de către O.N.U. a multor sarcini importante care decurg din Carta ei, ar crea condiții mai favorabile pentru colaborarea internațională”.

De data aceasta S.U.A. n-au mai putut împiedica examinarea în Adunarea Generală a O.N.U. a problemei restabilirii drepturilor legitime ale R.P. Chineze. Comitetul General a hotărît înscrierea acestei probleme pe ordinea de zi. Din-
 du și seama că nu vor putea împiedica mult timp ca R.P. Chineză să fie reprezentată la O.N.U., diplomații americani și sprijinitorii lor vorbesc acum tot mai mult de existența a „două Chine”. Manevra e cusută cu ață albă. Guvernul

S.U.A. caută să mențină cu orice preț și mai departe pe ciankaiștii la O.N.U. Guvernul R.P. Chineze respinge însă o astfel de soluție. „Drepturile legitime ale Republicii Populare Chineze la O.N.U. — a declarat recent Ciu-En-lai, premierul Consiliului de stat al R. P. Chineze — trebuie să fie restabilite, iar CLICA CIANKAISISTA SA FIE ALUNGATĂ DIN ACEASTA ORGANIZAȚIE”.

Toate țările și persoanele prietene ale marii Chine Populare sprijină poziția fermă și hotărîtă a guvernului chinez și cer ca o dată cu restabilirea drepturilor legitime ale R. P. Chineze la O.N.U., ciankaiștului să fie alungat din această organizație.

S. LAZAR

— Provizii noi pentru războiul rece !

PANOU DE ONOARE

Petre Vilcan, bibliotecar în comuna Catanele (Băilești), încă din 1953 desfășoară o activitate variată.

**Îl vom cinsti în 4 rime
Că-i bibliotecar de soi:
O fi avind 8 ani vechime
In schimb, metodele-i sint noi.**

Copiii de la grădinița G.A.C. „16 Februarie“ Segarcea au prezentat pe scena casei de cultură un frumos spectacol artistic.

**Văzindu-și pe cei mici la premieră
Și-au spus satisfăcuți viticultorii:
„Avem butași de-ai tineri
in podgorii,**

Dar și... talente in pepinieră.”

Unor părinți care au contribuit prin muncă voluntară la clădirea noii școli din comună.

**Grija lor de noua școală
Multă dragoste denotă;
Pentru ei, fără-ndoială
E și-o foarte bună... notă.**

Locuitorii din Licurici, raionul Alexandria, au făcut numeroase ore de muncă patriotică pentru înfrumusețarea comunei lor.

**Cu bucurie poți să zici
Despre comuna de aci
C-a devenit un Licurici
Ce... strălucește-n plină zi.**

În comuna Ierbiceni, raionul Iași, există azi cinci școli.

**Șuguiau niște săteni,
Mingiindu-și veseli barba:
— Cum vedeți, la Ierbiceni
Sporesc școlile... ca iarba!**

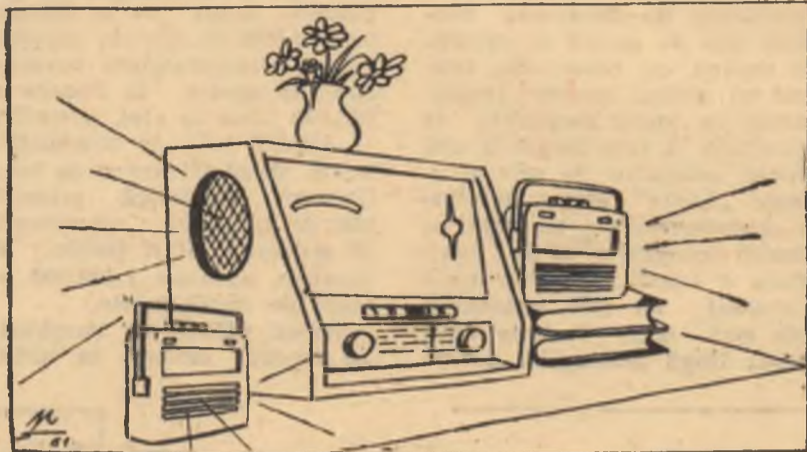

Vineri dimineața la 8 sîntem în mijlocul dumnea-voastră pentru o săptămînă. Pînă atunci vă sîrutăm și vă dorim multă sănătate.

Ionuș și Mioara

— Auzit-ai, dragule Onofrei? Mîncu-l de prunci. O săptămînă. Șed o săptămînă la noi. Onofrei rogu-te meri de grabă și grijește de jinaș. Adică, stai Onofrei. Avem jinaș noi. Și încă din al fain. Al de l-om io' primit amu-l anu' de la colectivă.

Onofrei însă ședea locului pe-un scăunel și fuma liniștit

din lulea privind cu bunățate la Irina, nevastă-sa. Îi plăcea mult s-o vadă cum se agită. Femeia acu-l îndemna să meargă de grabă la boltă după te miri ce bunățaji, cu care să-i ospăteze pe „copchii”, acu' striga la el să stea locului, aducîndu-și aminte că are de toate în cămară. Mai recitea o dată scrisoarea ce-o ținea în mînă și apoi iar: — Onofrei! mergi omule și grijește de zahar.

Poposise demult inserarea. Onofrei nici că se mișcase din loc. Fuma și se gîndea cu bucurie la venirea lui Ionuș. Nu-l văzuse de aproape doi ani. Vestii însă primea mereu de la el. Așa aflase că băiatul s-a însurat și că au primit casă faină în centrul Bucureștiului. „Cel puțin să fi nimerit o femeie cumsecade și de omenie — gîndea el. — Așa cum îi și Ionuș”.

Într-adevăr, cumsecade nevasta lui Ionuș. Intocmai așa cum și-o închipuisese bătrînul. Lucra în aceeași uzină cu Ionuș. Alîta numai că ea era de prin Dobrogea și el dinspre Baia Mare.

Iată-l acum pe amîndoi în ajunul plecării.

— Știi tu, Mioară, ce odaie de oaspeți au bătrîni? — nu mai contenea Ionuș cu laudele. — Oh! de-abia aștept să mă văd cocoșat sus, în patul acela înalt cu așternutul alb și scrobît ce miroase a flori de cîmp.

— Lasă astea, Ionuș, vorba e, ce cadou le ducem. Spuneai că satul nu e electricizat. Eu zic să le zumpărăm un aparat de radio portativ cu tranzistori.

— Ce să spun, Mioară, ești o comoară. Tot la un asemenea radio m-am gîndit și eu.

— Iotă-i, Onofrei. Vin. El is. Ionuș, bată-le. Și tu fată. Tulai că mîndră ești!

— Mai lasă-i, mișter, și-om merge, că ne-apucă nămlaza. Lasă-i, că l-ai albit de-alîta țucat. Iar voi, măi copchii, aidați că ne-așteaptă motorul colectivei.

Așezat pe bancheta autoca-

Cadoul

mionului, Ionuș sorbea cu lăcomie nemărginirea cîmpurilor culese de rod. De cum a intrat în sat, însă, și a dat cu ochii de o sumedenie de case noi, băiatul s-a intristat brusc. „Săracii, bătrîni mei, gîndi el, au cam rămas în urma gospodariilor cu casa lor cea veche”.

spus eu, Onofrei, că n-o să-l placă mobila. Tu, nu și nu să n-o luăm pe-ala de 5.000 care era mai chipeș colorată și s-o luăm p-asta de 8.000, că-i mai prima. Acu' vezi? Spusu-ți-am eu ori ba?

Ca și cum n-ar fi auzit o iotă din dojana nevastei, Onofrei trăgea tacticos din pipă răsucindu-și semeț mustățile.

— Așa l — exclamă Ionuș — Păi bine, mamă, — o făcu el pe supăratul, aruncînd o ochiadă cu subînțeles Mioarei, — unde-i patul unde-mi plăcea mie să dorm? De-acia am venit eu de la oraș, să dorm tot în studio? Să știi că sînt tot pe dumneata. N-am să mai mînc nîc dulceața de coacăze, cu care abia aștepti să ne tratezi, nici jinaș n-oi bea. Uite-așa! Și acum, ca să ne împăcăm, ajută-mi, rogu-te, să desfac pachetul ăsta.

La vederea aparatului de radio bătrîna și Onofrei mai, mai să amuțescă. Mai întii se uită încurcați unul la celălalt, apoi izbucniră amîndoi într-un hohot de ris. La rîndul lor tinerii nu știau ce să creadă. Prima care a înțeles cum stau lucrurile a fost Mioara. Zărise în spatele unui radio mare un aparat la fel ca cel adus de ei. Apropindu-se a dat și peste o hîrtiuță scrisă cu litere de-o șchioapă: „Pentru Ionuș și Mioara”.

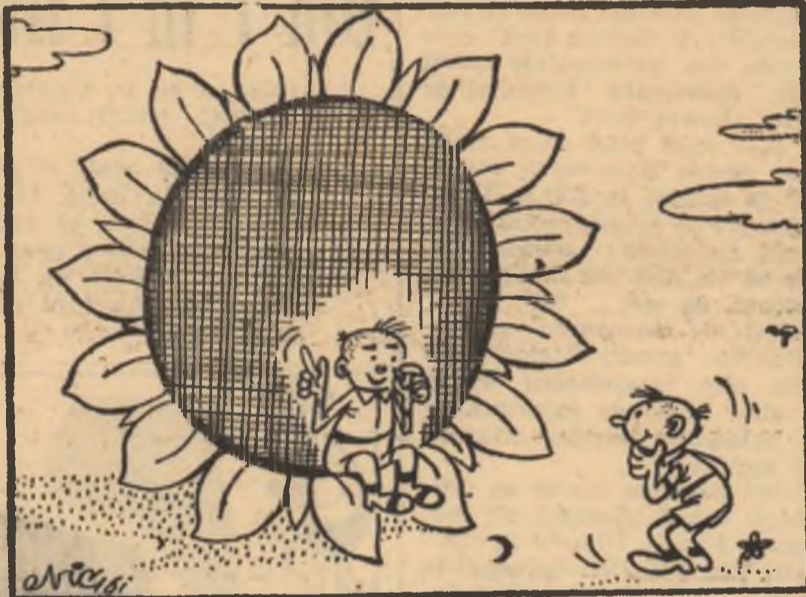
— Ei, Mioară, ce ne facem? Pe unde scoatem cămașa? Ți-am spus eu că bătrîni mei se în numai de șotii?

— Eu, ce să zic, spuse Mioara puțin jenată. — Hai să le facem cadou „Pobede” noastre de la mînă, sau te pomenești că...

Bătrîni izbucniră iar în ris. Pe masă, așezate frumos, două ceasuri „Pobeda” și o dedicație asemănătoare: „Pentru Ionuș și Mioara”. În seara aceea în casa colectivistului Onofrei Lipan s-a ris ca pentru o săptămînă întreagă și s-a băut jinaș din al fain.

N. CREANGA

La g.a.c. din comuna Piatra, regiunea București, s-a terminat recoltatul florii soarelui, obținindu-se o producție bogată.

— Cu o floare ca asta se face primăvară, pînă îi mîncîci semințele!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

A LUAT...

(Se referă la Andrei Dumitru, gestionarul bufetului din Gorneni, raionul Drăgănești-Vlașca).

**Cînd i s-a citit sentința:
Fiindcă a fost pus pe luate,
A luat... un an jumate!**

VALERIU FILIMON

El era gestionar
Cam brunet și cam coșcar
Și trăia, mîncă-l-ar tata,
Ca feciorii de bani gata!
Cum trăia — vă spunem noi:
Trăgea berea din butoi
Și pe sticlă lua Andrei
Patru lei în loc de trei.
„Ciupind” astă diferență,
Zicea cu indiferență:
„Că doar dracu' n-o crăpa
Dacă iau și eu ceva!”
Apoi zis-a: „Viața-i scurtă!
Dacă fac ciorbă de burtă,
Mîitei și tustama,
Mai pot lua și eu ceva!”
A-nceput omul a face
Ghiveci, ciorbă de potroace
Și băga fără habar
Toți banii în buzunar.
Mîncarea n-o-nregistra
Căci „pe cont propriu” lucra.
Ei, și într-o zi frumoasă
Pică pe nepusă masă
Un control mai sever care
Îi luă... pofta de mîncare!
Și-a văzut nesocotința,

La biblioteca din Luduș sînt puse de-a valma cărți și materiale de pavoazare.

— Vă rog să-mi dați ceva de citit...
— O carte sau un afiș?

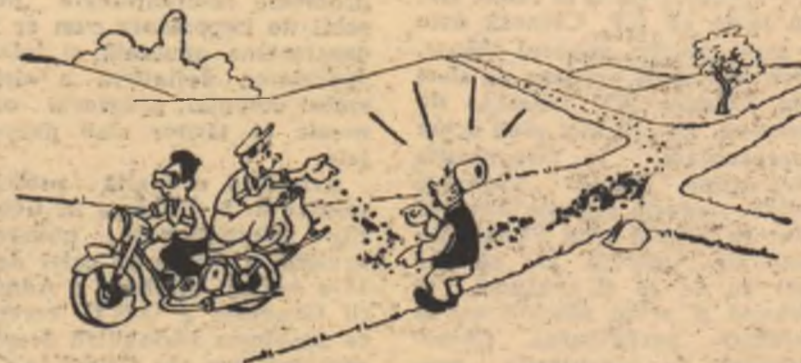
(Desen de T. PALL)

Colectiviștii din comuna Stremț, regiunea Banaț, deși au depozitate peste cinci vagoane de gunoi, încă nu le-au transportat pe cîmp.

— În stîrșit! S-a început împrăștierea gunoalului pe cîmp! (Desen de NIC. NICOLAESCU)

Secția drumuri și poduri a sfatului popular raional Zalău a adunat indicatoarele de pe unele drumuri încă de anul trecut, pentru a le schimba cu altele noi, lucru pe care nu l-a făcut nici pînă în prezent.

— De ce aruncați pietricele?
— Ca să recunoaștem drumul la înapoiere!
(Desen de C. CRĂCIUN)